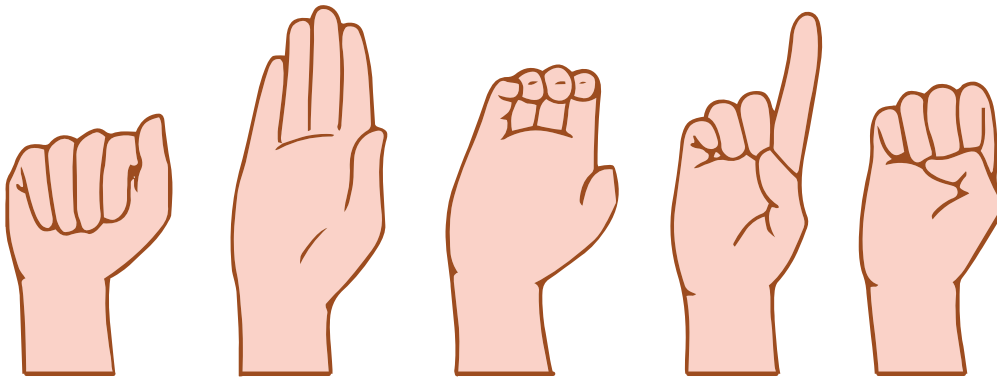

MYRTE GAY-BALMAZ
DOKTERSASSISTENTE

Dovemansoren

Er is naar mijn mening een waardige opvolger voor Matthijs van Nieuwkerk.

Iemand die zich gedurende de coronacrisis bijna net zo geliefd heeft gemaakt als Van Nieuwkerk in de afgelopen vijftien jaar. En dat het haar gelukt is in zo'n korte tijd, komt natuurlijk doordat de urgentie er vanaf spatte.

Sinds de NOS het journaal van 20.00 uur vanaf half maart iedere dag met gebarentolk uitzendt, kan ik mijn ogen niet van haar afhouden. Irma Sluis dus. Ze is voor mij onlosmakelijk verbonden met het in gebarentaal uitdrukken van nieuwe coronawoorden. Haar gebaar voor hamsteren ging viral en met haar maakte de overheid zich eindelijk populair onder de groep doven en slechthorenden. Die streken namelijk al veel langer voor het inzetten van een gebarentolk tijdens persconferenties van het kabinet.

Niets ten nadele van Margriet van der Linden en haar programma M, maar Sluis' aanwezigheid op tv ga ik absoluut missen. Door haar is een nieuwe taal voor het voetlicht gebracht. Een taal die zich in tijden van corona razendsnel heeft moeten aanpassen, zo stel ik me voor, door voor nieuwe woorden nieuwe gebaren te maken. Net zoals het virus van ons op de praktijk om snelle aanpassing heeft gevraagd.

Er bestond geen diagnose-episode van coronabesmetting, noch van 'vermoeden corona' of 'angst voor corona'. En reken maar dat (gelukkig!) vooral van dat laatste veel sprake was. Het merendeel van de telefoontjes die we kregen kwam van ongeruste patiënten. De enkeling van wie we vermoedden dat hij meer had dan milde griepklachten, kreeg een uitnodiging om naar de praktijk te komen.

De overredingskracht die ik normaliter gebruik om mensen niet te laten komen, zette ik nu in om mensen juist wél te laten komen. De gedachte leefde kennelijk dat er een flinke kans bestaat om in gezondheidszorginstellingen besmet te raken. Maar niet komen kán gevaarlijk zijn. Niet voor niets riepen specialisten mensen op om bij andere ernstige klachten dan coronaklachten vooral wel aan de bel te trekken. Toch bleef onze telefoon opvallend stil. De keren dat ik de laatste maanden angstvallig de telefoon opnam om te kijken of de lijnen niet dood waren, zijn niet te tellen.

Het aantal door de huisarts vanwege corona ingestuurde patiënten was op één hand te tellen. Wat uiteraard niets zegt over het totale aantal besmettingen, want zoals we weten werden mensen met milde klachten niet getest. Alleen wie ons belde met mogelijke verschijnselen, werd geregistreerd onder de nieuwe episodecode 'Vermoeden corona'. Terugkerende kernwoorden in het werkblad waren: 'hoest', 'verkoudheidsklachten', 'kortademigheid' en/of 'koorts'.

Dat zijn, zo heb ik gemerkt, allemaal woorden die je ook als niet-ingewijde vrij gemakkelijk in gebaren kunt uitdrukken. Toen een slechthorende onaangekondigd voor de dichte deur van onze praktijk stond, kon ik hem via het raam in een soort gebarentaal uitvragen. Hij had last van verstopte oren (een voor hem regelmatig terugkerende klacht, want hij draagt hoorapparaten). Omdat hij op alle coronavragen zijn hoofd schudde, kon ik hem – gewapend met een mondmasker – de oren uitspuiten. Door dit gevalletje van dovemansoren had ik even geen andere keus dan de 1,5-meterafstandregel te overtreden. ■

TEKST-STER@ZIGGO.NL